

DÍVKA Z NOČNÍCH MŮR

KENDARE BLAKE

DÍVKA
Z NOČNÍCH
MŮR

PRAHA 2013

Přeložila:
ANDREA VAŠÍČKOVÁ

Kendare Blake: Dívka z nočních můr

Vydání první

Copyright © 2011 by Kendare Blake

Published by arrangement with Tom Doherty Associates, LLC.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2013 jako svou 1776. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *Girl of Nightmares*

vydaného nakladatelstvím Tor Teen, a Tom Doherty Associates Book,
New York v roce 2012

Český překlad © 2013 Andrea Vašíčková

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Přebal a vazba © 2013 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2013 Nekro

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET®** jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-7 3-4

BARONET

Praha 2013

KENDARE BLAKE

DÍVKA
Z NOČNÍCH
MŮR

PODĚKOVÁNÍ

Dívka z nočních můr vděčí za mnohé mé editorce Melisse Frainové, hvězdě mezi editory. Mel, díky za skvělé postřehy a neúnavnou podporu. Velký dík si zaslouží také můj agent Adriann Ranta, který je mi takovým majákem v nakladatelských vodách a nenechá mě tápat. Děkuji Sethu Lernerovi a výtvarníku Nekrovi za další úžasnou obálku. A také děkuji celému týmu nakladatelství Tor Teen za všechno, čím přispěli k tomu, aby se tato kniha stala knihou.

Svět potřebuje čtenáře, takže jim všem posílám svůj dík, ale také recenzentům, učitelům, knihovníkům a bloggerům, kteří šíří lásku ke knihám.

Rychlé poděkování mým rodičům, tentokrát zvláště tátovi, který nikdy nepochybuje a ujímá se prodeje i na místech, jako je Minot v Severní Dakotě. Díky, tati!

A jako obvykle děkuji Ryanu Vanderu Venterovi, Missy Goldsmithové, Susan Murrayové a Dylanu Zorbovi za štěstí.

KAPITOLA PRVNÍ

Myslím, že jsem kdysi zabil holku, která se téhle podobala.

Jo. Jmenovala se Emily Danaggerová. Jako mladičkou ji zavraždil stavební dělník, který pracoval na domě jejích rodičů. Narval její tělo do stěny na půdě a zabil ho.

Mrknu a zamumlám nějakou neurčitou odpověď na otázku dívky vedle mě. Emily měla výš lícní kosti. A nos je jiný. Ale tvar tváře je tak podobný, že mám pocit, jako kdybych zíral na dívku, kterou jsem pronásledoval do pokoje pro hosty v poschodí. Trvalo mi to skoro hodinu. Procházela zdmi a snažila se mi tiše dostat za záda, zatímco jsem sekal svým athame do jedné zdi za druhou.

„Zbožňuju filmy o příšerách,“ řekne dívka vedle mě, jejíž jméno si nepamatuju. „Jigsaw a Jason jsou rozhodně moje nejoblíbenější. A co ty?“

„Mě horory moc neberou,“ odpovím, aniž bych se zmínil o tom, že ani Jigsaw ani Jason nejsou technicky vzato příšery. „Mám rád výbuchy, zvláštní efekty.“

Caít Hechtová. Tak se ta holka jmenuje. Další třeták ze střední školy Winstona Churchilla. Má oříškově hnědé oči, trochu moc velké na její obličej, ale krásné. Nevím, jakou barvu měly oči Emily Danaggerové. Než

jsem ji potkal, vytekla z nich všechna krev. Vzpomínám si na její bílý, ale nikoliv neviditelný obličej, jak se zhmotnil skrz vybledlou květovanou tapetu. Teď se mi to zdá hloupé, ale v té době to byla ta nejpůsobivější hra, jakou se mnou ta mrtvá holka mohla hrát. Polil mě pot. Stalo se to už dávno, když jsem byl ještě mladší a bylo snadné mě vyděsit. Léta předtím, než jsem se odvážil postavit duchům se skutečnou silou – duchům jako Anna Korlovová, dívka, která mi mohla vytrhnout páteř, kdykoliv by si zamanula, ale místo toho mě nakonec zachránila.

Sedím v rohovém boxu v kavárně na Bay Street. Naproti mně je Carmel se dvěma přáteli, Jo a Chadem, kteří jsou pár tuším někdy od sedmé třídy. Hruža. S Cait Hechtovou vedle sebe mám mít rande. Zrovna jsme viděli film. Nepamatuju si, o čem byl, ale myslím, že v něm pobíhali obří psi. Snaží se udržet moji pozornost – vypráví s přehnanými gesty, zvedá obočí a cení zuby, na nichž měla celé dětství rovnátka. Ale já dokážu myslet jen na to, jak moc se podobá Emily Danaggerové, akorát je mnohem méně zajímavá.

„Tak,“ nadhodí rozpačitě, „jaké je tvoje kafe?“

„Fajn,“ odpovím. Pokusím se o úsměv. Nic z toho není její chyba. K téhle frašce mě přemluvila Carmel a já jsem dodržel slovo, abych ji umlčel. Připadám si jako hulvát, že plýtvám Caitiným časem. A jako ještě větší hulvát si připadám proto, že ji tajně srovnávám s mrtvou dívkou, kterou jsem zabil před čtyřmi lety.

Hovor vážne. Dlouze se napiju kafe, které je vážně dobré. Plné cukru, šlehačky a oříšků. Carmel mě pod stolem kopne, až si ho skoro rozliju po bradě. Když vzhlednu, mluví s Jo a Chadem, ale udělala to schválně. Nechovám se jako na pořádném rande. Začíná jí škubat pod levým okem.

Chvíli zvažuju, že bych se s ní ze zdvořilosti začal bavit. Ale nechci Cait vodit za nos a dávat jí naději. Stejně je mi záhadou, proč si se mnou chtěla vyrazit. Po tom, co se vloni stalo Mikeovi, Willovi a Chasovi – Mike byl zavražděn Annou a Willa s Chasem sežral duch, který zabil mého otce –, jsem vyvrhel střední školy Winstona Churchilla. Nikdy jsem s jejich vraždami nebyl spojován, ale všichni mě podezírají. Vědí, že mě ti kluci nesnášeli a že skončili mrtví.

Kolují teorie o tom, co se mohlo stát, velké, rozvířené zvěsti, které se šíří a narůstají, než nakonec dosáhnou epicky absurdních rozměrů a zaniknou. Byly v tom drogy, šeptá se. Ne, ne, byl to tajný spolek provozující sex. Cas je zásoboval amfetaminy, aby podávali lepší výkony. Je to takový fetišský pasák.

Lidi mě míjejí na chodbách a vyhýbají se mému pohledu. Šeptají si za mémi zády. Někdy lituju svého rozhodnutí dokončit střední školu v Thunder Bay. Nemůžu vystát, že ti idioti vymýšlejí všechny tyhle teorie, většinou extrémně bizarní, ale nikoho z nich nenapadlo zmínit tu duchařskou historku, co všichni znají. Nikdo nikdy nemluvil o Anně krvi oděné. To by aspoň byla zvěst, kterou by stálo za to poslouchat.

Někdy už otvírám pus, že mámě povím, aby se připravila na stěhování, našla nám nový dům v nějakém jiném městě, kde bych mohl lovit spoustu mrtvých zabijáků. Kdyby nebylo Thomase a Carmel, mohli jsme se sbalit už před měsíci. Navzdory veškerým snahám o pravý opak jsem začal spoléhat na Thomase Sabina a Carmel Jonesovou. Přijde mi zvláštní, že ta dívka naproti u stolu, která mě potají probodává očima, byla na začátku jen obětí mého malého podvodu. Jen způsobem, jak poznat město. Přijde mi zvláštní, že jsem kdysi vnímal Thomase, svého nejlepšího přítele, jako otravného jasnovidného parazita.

Carmel do mě znovu šťouchne a já se kouknu na hodiny. Od chvíle, kdy jsem se díval naposledy, uběhlo sotva pět minut. Myslím, že budou rozbité. Když Caitiny prsty sklouznou po mém zápěstí, odtáhnou se a napiju kafe. Neunikne mi rozpačitý pohyb jejího těla, když to udělám.

Z ničeho nic řekne Carmel nahlas: „Myslím, že Cas o univerzitách ještě ani neuvažoval. Že ne, Casi?“ Tentokrát mě kopne větší silou. O čem to mluví? Pořád jsem ještě třeták. Proč bych měl přemýšlet o univerzitě? No jistě, Carmel má svou budoucnost naplánovanou zřejmě už od školky.

„Přemýšlím o Sv. Lawrencovi,“ prohlásí Cait, když tam jen tak sedím. „Táta tvrdí, že Sv. Klára by mohla být lepší. Ale nevím, co myslí tím *lepší*.“

„Hm,“ hlesnu. Carmel na mě vrhne pohled, jako že jsem idiot. Skoro se rozesměju. Myslí to dobře, ale nemám vůbec nic, co bych těmhle lidem řekl. Přál bych si, aby tu byl Thomas. Když telefon v mé kapse začne bzučet, až moc rychle vyskočím od stolu. Jakmile vyjdu ze dveří, začnou si o mně povídat a ptají se, co mám za problém, a Carmel jim odpoví, že jsem jenom nervózní. Nebo něco takového.

Volá mi Thomas.

„Ahoj,“ pozdravím ho. „Zase mi čteš myšlenky, nebo je to jen správné načasování?“

„To je to tak zlé?“

„O nic horší, než jsem čekal. Co se děje?“

Skoro po telefonu cítím, jak pokrčí rameny. „Nic. Jen jsem si myslel, že bys mohl chtít utéct. Dneska odpoledne jsem si vyzvedl auto z opravy. Možná by nás teď mohlo svézt do Grand Marais.“

Zrovna mám na jazyku „Co tím chceš říct, že *možná*?“, když vtom se otevrou dveře kavárny a sklouzne z nich Carmel.

„Ach, sakra,“ zamumlám.

„Co?“

„Jde sem Carmel.“

Zastaví se přede mnou s rukama zkříženýma na prsou. Thomasův hlásek švitoří a chce vědět, co se děje a jestli má zajet ke mně domů a vyzvednout mě, nebo ne. Než Carmel stihne cokoli říct, přiložím si telefon zpátky k uchu a povím mu, že ano.

Carmel nás omluví. Když řídí své audi a projíždíme ulicemi Thunder Bay, daří se jí celých čtyřicet vteřin udržet ticho. Jak jedeme, podivnou shodou okolností skáčou světla na semaforech přímo před námi, jako nějaký kouzelný doprovod. Silnice jsou mokré, u krajnic se stále ještě drží pozůstatky křupavého ledu. Za dva týdny začínají letní prázdniny, ale nezdá se, že by si toho město bylo vědomo. Je pozdní květen, ovšem noční teploty pořád klesají pod bod mrazu. Jedinou známkou končící zimy jsou bouřky. Vítr je žene přes jezero a zase zpátky a splachuje zbytky zimního bahna. Na tolik měsíců chladu jsem nebyl připravený. Svírá město jako pěst.

„Proč ses vůbec obtěžoval přijít,“ vyštěkne na mě Carmel, „jestli ses chtěl chovat takhle? Cait se kvůli tobě cítí vážně špatně.“

„Cait se cítí špatně kvůli *nám*. Já jsem tohle dělat nikdy nechtěl. To ty jsi v ní vzbudila naděje.“

„Líbíš se jí už od chemie v minulém pololetí,“ odsekne Carmel nazlobeně.

„Tak to jsi jí měla říct, jaký jsem blbec. Abych z toho vyšel jako debilní kretén.“

„Je lepší, že to viděla sama. Dostal jsi ze sebe sotva pět slov.“ Má ve tváři výraz zklamání, které hraničí se znechucením. Pak její pohled zjemní a odhodí si plavé

vlasý z ramene. „Jen jsem myslela, že by to bylo fajn, kdybys šel ven a poznal nové lidi.“

„Poznávám spoustu nových lidí.“

„Já mám na mysli živé lidi.“

Zírám přímo před sebe. Možná to myslela jako posměšnou poznámku na Annu, nebo možná taky ne. Ale šťve mě to. Carmel chce, abych na ni zapomněl. Abych zapomněl, že nám všem Anna zachránila život, že se obětovala a vtáhla obeahmana do pekla. Carmel, Thomas a já jsme se snažili přijít na to, co se s ní po té noci stalo, jenže bezvysledně. Podle mě si Carmel myslí, že je načase přestat hledat a nechat ji být. Já to ale neudělám. A je mi jedno, jestli se to ode mě čeká, nebo ne.

„Víš, nemusela jsi odcházet,“ prohodím. „Mohl mě vyzvednout Thomas. Nebo jsem mohl jít pěšky.“

Carmel se kousne do svého hezkého rtíku. Je zvyklá dostat, co chce. Přátelíme se už skoro rok, ale pořád ještě nasazuje tenhle výraz zmateného štěněte, když neudělám přesně to, co řekne. Je to zvláště roztomilé.

„Venku je zima. A stejně tam byla nuda.“ Sedí klidně ve svém kabátku barvy velbloudí srsti a červených palčákách. Červená šála u krku je pečlivě zavázaná, přestože jsme odcházeli ve spěchu. „Jen jsem Cait prokázala laskavost. Zařídila jsem jí rande. Není naše vina, jestli tě nedokázala uchvátit svým šarmem.“

„Má hezké zuby,“ podotknu. Carmel se zakření.

„Možná to byl špatný nápad. Neměl by ses do toho nutit, ne?“ nadhodí a já předstírám, že jsem si nevšiml naděje v jejím pohledu, jako bych snad měl v téhle konverzaci pokračovat. Nikam by nevedla.

Když přijedeme k mému domu, na příjezdové cestě je zaparkovaný Thomasův otlučený ford. Uvnitř vidím jeho siluetu, jak mluví s mojí mámou. Carmel zaparkuje hned za ním. Čekal jsem, že mě vyhodí u obrubníku.

„Pojedeme mým autem. Jedu s vámi,“ prohlásí a vystoupí. Nic nenamítám. Navzdory mým nejlepším úmyslům Carmel s Thomasem rozšířili naše řady. Po tom, co se stalo s Annou a obeahmanem, už nepřipadalo v úvahu, abych je odstříhl.

Thomas je zabořený do naší pohovky a zmačkaný jako jedna velká vráska. Vstane, když uvidí Carmel, a jako obvykle vykulí oči, než si posune brýle a vrátí se do normálu. Máma sedí na židli a ve svém vlněném přehozu vypadá spokojeně a mateřsky. Nevím, kam lidi chodí na to, že všechny čarodějnice nosí tunu očních linek a pobíhají v sametové peleríně. Usměje se na nás a taktně se zeptá, jaký byl film, místo jak probíhalo rande.

Pokrčím rameny. „Moc jsem to nepochopil,“ odpovím.

Povzdychne si. „Thomas mi říkal, že pojedete do Grand Marais.“

„Zdá se, že to bude noc jako každá jiná,“ poznamenám. Podívám se na Thomase. „Carmel jede taky, takže si můžeme vzít její auto.“

„Dobře,“ souhlasí. „Když pojedeme mým, nejspíš skončíme u krajnice, ještě než dospějeme k hranicím.“

Na okamžik zavládne trapná chvilka, když čekáme, než máma odejde. Sice vůbec není civilistka, ale snažím se ji nezatěžovat detaily. Od loňského podzimu, kdy jsem skoro umřel, její kaštanové vlasy protkaly šediny.

Konečně vstane a vtiskne mi do ruky tři malé, ale velmi voňavé sametové mošničky. Vím, co v nich je, aniž bych se podíval. Směs čerstvých bylin jejího klasického ochranného zaklínadla, pro každého z nás jedna. Špičkou prstu se dotkne mého čela.

„Dej na ně pozor,“ zašeptá. „A na sebe taky.“ Obrátí se k Thomasovi. „A teď bych se měla dát do práce na dalších svíčkách do krámku tvého dědečka.“

„Ty na bohatství mizí rychleji, než je stíháme dávat na police,“ usměje se.

„A přitom jsou tak jednoduché. Citron a bazalka. Jen lákadlo. V úterý se zastavím s další várkou.“ Vyjde po schodech do pokoje, který si zabrala na kouzlení. Je plný kostek vosku, olejíčků a zaprášených lahví bylinek. Slyšel jsem, že jiné mámy si zařizují celé pokojíčky na šití. To musí být divné.

„Až se vrátím, pomůžu ti zabalit ty svíčky,“ zavolám za ní, když mizí nad schodištěm. Přál bych si, aby si pořídila další kočku. Tam, kde se v jejích stopách vlnil Tybalt, je teď prázdná ve tvaru kočky. Ale je to jen šest měsíců, co umřel. Mám dojem, že je to asi ještě brzy.

„Tak jsme připraveni?“ zeptá se Thomas. V podpaží drží plátěnou tašku. Každý útržek informace, který získáme o nějakém duchovi, o nějakém úkolu, strčí do téhle tašky. Bojím se pomyslet na to, jak rychle by ho přivázali ke kůlu a upálili, kdyby se té tašky někdo zmocnil. Aniž by se do té změti podíval, sáhne Thomas dovnitř, udělá tu děsivou jasnovideckou věc a jeho prsty pokaždé najdou, co hledá, jako ta holka z *Poltergeista*.

„Grand Marais,“ zamumlá Carmel, když jí podá papíry. Většina z nich je dopis od profesora psychologie na Rosebridgeské univerzitě, starého kamaráda mého táty, který před tím, než se dal do práce na utváření mladých myslí, rozvíjel tu svou a účastnil se hypnotických dýchánek, které na začátku 80. let pořádali moji rodiče. Ve svém dopise píše o duchovi v Grand Marais ve státě Minnesota, o němž se říká, že obývá opuštěnou stodolu. Za posledních třicet let v tom stavení došlo k šesti úmrtím. O třech z nich se soudilo, že nastala za podezřelých okolností.

No a co, šest úmrtí. Takové statistické údaje se obvykle nedostávají na můj seznam duchařské smetánky.

Ale když jsem teď zapustil kořeny v Thunder Bay, může možnosti se omezují na několik výletů ročně a na místa, kam se dostanu přes víkend.

„Takže zabíjí tak, že lidem způsobí nehodu?“ vytuší Carmel, když si pročítá dopis. Zdá se, že se většina mrtvých ve stodole stala obětí nehody. Farmář opravoval traktor, když vtom stroj sklouzl po cihlách, na nichž byl podložený, a připíchl muže k zemi. O čtyři roky později farmářova žena spadla hrudníkem rovnou na vidle. „Jak můžeme vědět, že to vážně nebyly nehody? Do Grand Marais je moc daleká cesta na to, aby pak nebyla žádná show.“

Carmel vždycky říká duchům „to“. Nikdy „on“ nebo „ona“ a zřídka kdy jménem.

„Jako bychom měli něco lepšího na práci,“ prohodím. V batohu se mi posune athame. Vědomí, že tam je, zasunuté ve svém koženém pouzdru, ostré jako břitva, aniž bych ho kdy musel nabrousit, mě znepokojuje. Skoro si přeju, abych byl zpátky na tom zatraceném rande.

Od té doby, co jsem čelil obeahmanovi a zjistil jsem, že byl s tím nožem propojený, tak... nevím. Ne že bych se ho bál. Pořád to cítím tak, že je můj. A Gideon mě ujišťuje, že spojení mezi nožem a obeahmanem bylo přefato, že duchové, které zabírám teď, už nejdou za ním, nekrmí ho a nezvětšují jeho moc. Teď odcházejí tam, kam mají. Jestli by tohle někdo věděl, byl by to Gideon, daleko v Londýně, po bradu ponořený v zatlutých knihách. Byl s tátou od samého začátku. Ale když jsem potřeboval druhý názor, šli jsme s Thomasem do starožitnictví a vyslechli si přednášku jeho dědy Morfrana o tom, že určité sféry obsahují energii a že obeahman a athame už neexistují ve stejné sféře. Ať už to znamená cokoliv.

Takže se toho nebojím. Ale občas ucítím, jak po mně moc athame natáhne ruku a strčí do mě. Je to trochu víc než jen neživý předmět a někdy si říkám, co vlastně chce.

„A stejně,“ namítne Carmel, „i kdyby to byl duch, zabíjí jen jednou za pár let. Co když nás nebude chtít zavraždit?“

„No,“ začne Thomas nesměle, „potom, co jsme posledně přišli s prázdnýma rukama, jsem na tom začal pracovat.“ Sáhne do kapsy svého vojenského kabátu a vytáhne světlý kulatý kamínek. Je plochý a asi tři centimetry široký, jako velká tlustá mince. Na jedné straně je vyrytý symbol, co vypadá jako modifikovaný keltský uzel.

„Runový kámen,“ hádám.

„Je hezký,“ řekne Carmel a Thomas jí ho podá. Skutečně je dobře udělaný. Řezba je přesná a Thomas ho vyleštil, aby se bíle leskl.

„Je to návnada.“

Carmel mi kamínek podá. Runa, která má duchy vy lákat z úkrytu, něco jako vábnička. Velmi chytré, pokud to funguje. Otočím kamínek v dlani. Je na dotyk chladný a těžký jako slepičí vejce.

„Takže,“ řekne Thomas a dá si runový kámen zpátky do kapsy. „Chceš to vyzkoušet?“

Podívám se na ty dva a přikývnu.

„Tak jdeme na to.“

Cesta tmou do Grand Marais v Minnesotě je dlouhá a nudná. Ve světlech se míhají větve borovic a ze sledování přerušované čáry začínám pocítovat nevolnost. Většinu cesty se snažím prospat na zadním sedadle, nebo aspoň spánek předstírám, střídavě Carmelin hovor s Thomasem potají odposlouchávám a nevnímám. Když šeptají, je mi jasné, že mluví o Anně, ale nikdy

nevysloví její jméno. Slyším, jak Carmel říká, že je to beznadějně. Nikdy nezjistíme, kam odešla, a i kdybychom to zjistit mohli, nejspíš bychom neměli. Thomas se moc nepře, s Carmel se nikdy nehádá. Takové hovory mě rozčilovaly. Teď už je z nich běžná věc.

„Odboč,“ přikáže jí Thomas. „Myslím, že tohle bude ta silnice.“

Natáhnu krk přes sedadlo, zatímco se Carmel snaží se svým audi projet po něčem, co není ani tak silnice jako blátivá cesta pro terénní vozy. Její auto má sice pohon na všechna čtyři kola, ale stejně hrozí nebezpečí, že uvízneme v bahně. Poslední den nebo dva tady muselo dost pršet a cesty jsou samá kaluž. Zrovna se chystám Carmel říct, ať na to zapomene a pokusí se vycouvat, když vtom se ve světlech zableskne něco černého.

Smykem zastavíme. „To je ono?“ zeptá se Carmel. „To“ je obrovská černá stodola, která stojí na kraji pustého pole s mrtvými stonky rostlin, trčícími rovně jako štětiny. Dům, k němuž patřila, a další budovy byly dávno zbořeny. Zbyla tu akorát stodola, ponurá a opuštěná, a čeká na nás před lesem tichých stromů.

„Odpovídá popisu,“ potvrdím.

„Popisu ničeho,“ upřesní Thomas a zaloví ve své plátěné tašce. „Máme nákres, vzpomínáte?“ Vytáhne ho z tašky a Carmel rozsvítí vnitřní světlo v autě. Kéž by to neudělala. Okamžitě mě zachvátí pocit, že jsme sledováni, jako kdyby to světlo prozradilo všechna naše tajemství. Carmel trhne rukou, aby světlo zhasla, ale já jí položím ruku na rameno.

„Pozdě.“

Thomas drží nákres proti oknu a porovnává ho s temným obrysem stodoly. Podle mě je to skoro zbytečné. Je to hrubý náčrt uhlem, takže všechno je jen v různých odstínech černi. Přišel poštou společně s ti-

pem a je to výplod šíleného transu. Někdo nakreslil svoji vizi, zatímco byl mimo sebe. Možná měl radši otevřít oči a podívat se na papír. Náčrt skutečně připomíná sen, okraje jsou rozmazané a je tam spousta křivých čar. Vypadá to jako kresba čtyřletého dítěte. Ale jak je porovnávám, náčrt se začíná čím dál víc podobat stodole, jako kdyby nezáleželo ani tak na tvaru, ale na tom, co se skrývá za tím tvarem.

Tohle je hloupost. Kolikrát mi táta říkal, že *místa* nemohou být zlá? Sáhnu do batohu, popadnu athame a vystoupím z auta. Po tkaničky se zanořím do kaluže a do bot mi nateče dřív, než dojdou ke kufru audi. Carmelino i Thomasovo auto bylo vybaveno jako základna a zásobeno svítilnami, dekami a potřebami první pomoci, které uspokojí i toho nejparanoidnějšího hypochondra. Thomas je vedle mě a opatrně našlapuje v blátě. Carmel otevře kufr auta a vezmeme si tři baterky a svítilnu. Společně jdeme tmou, cítíme, že nám křehnou nohy, a slyšíme, jak nám voda čvachtá v botách. Je mokro a chladno. U kmenů stromů a kolem stodoly se pořád ještě drží pozůstatky sněhu.

Znovu si pomyslím, jak zlověstně ta stodola vypadá. Dokonce hůř než Annin polorozpadlý viktoriánský dům. Krčí se tam jako pavouk, vyčkává, až se k ní přiblížíme, a předstírá, že je neživá. Hloupost. Může za to ta tma a chlad, které se mi dostávají pod kůži. Ale stejně bych to nikomu nerozmlouval, kdyby sem přišel s kanystrem benzinu a sirkami.

„Tady máte.“ Podám Thomasovi a Carmel jejich čerstvé ochranné bylinky. Thomas si svoji mošničku strčí do kapsy u kalhot. Carmel drží svoji jako růženec. Před vřazícími dveřmi, které se otvírají a přivírají, jako kdyby nás lákaly dovnitř, rozsvítíme svítilnu a baterky. „Držte se blízko sebe,“ zašeptám a oba se ke mně přitisknou.

„Pokaždé si říkám, že jsme šílenci, když se pouštíme do takových věcí,“ zamumlá Carmel. „Vždycky si myslím, že bych radši měla počkat v autě.“

„To se ti nepodobá, aby ses držela zpátky,“ hlesne Thomas a po svém druhém boku vnímám Carmelin úsměv.

„Rozestupte se,“ zahučím a natáhnu ruku, abych otevřel dveře.

Thomas má takový otravný zlozvyk, že vždycky nedočkavě vtrhne dovnitř a kmitá světelným kuzelem rychlostí milion mil za hodinu, jako kdyby si snad myslel, že takhle ducha chytí. Jenže duchové jsou nescitní. A jestli nejsou plaší, pak aspoň ostražití. V životě se mi nestalo, že bych otevřel dveře a hned hleděl do mrtvé tváře. Ale už se mi přihodilo, že jsem vkročil dovnitř a okamžitě věděl, že jsem sledován. Což se děje právě teď.

Je to zvláštní pocit, takové intenzivní vnímání čehosi odněkud zezadu. Když vás sleduje mrtvý člověk, je ten pocit ještě divnější, protože nemůžete určit, z jakého směru to přichází. Prostě to tam je. Leze vám to na nervy, ale nic s tím nemůžete udělat. Trochu jako s Thomasovým kmitáním baterkou.

Dojdu do středu stodoly a položím svítilnu na zem. Ve vzduchu je cítit těžký pach prachu a starého sena, které je rozházené po zemi. Když se pomalu otočím kolem dokola, s plynulým a ostražitým kuzelem světla, zašustí a zakřupe mi pod nohama. Carmel a Thomas se mají na pozoru a drží se těsně vedle mě. Víím, že aspoň Thomas také cítí, že jsme sledováni, protože je čaroděj. Švihá světlem po stěnách nahoru a dolů a pátrá po zákoutích a místech, kde se dá schovat. Prozrazuje toho až příliš, místo aby to světlo použil jako návnadu a zaměřil se na tmu. Zvuky oblečení jsou hlasité. Šustění

Carmeliných vlasů, které jí padají sem a tam přes rameno, jak otáčí hlavou, mi připomíná vodopád.

Natáhnu ruce a o krok ustoupím, aby se světlo ze svítilny mohlo prodrat naším těsným hloučkem. Oči přivýkají šeru a já s Carmel zhasneme své baterky. Stodola je prázdná až na něco v jižním rohu, co vypadá jako kostra starého pluhu, a svítilna tlumeně zbarvuje prostor do žluta.

„Tohle je to místo?“ podívá se Carmel.

„No, na přenocování to stačí,“ prohodím. „Ráno se pokusíme dojít někam s lepším signálem a zavoláme si odtah.“

Carmel přikývne. Došlo jí to. Předstírat ztracené cestovatele je účinnější, než byste si mysleli. Proto se to taky objevuje v tolika hororech.

„Není tady o nic tepleji než venku,“ poznamená Thomas. Konečně taky zhasne svoji baterku. Nad našimi hlavami se ozve zašelestění, Thomas nadskočí, rychle vytáhne baterku a zamíří kuželem světla ke stropu.

„Zní to jako holubi,“ prohlásím. „To je dobře. Jestli tady uvízneme nadlouho, uděláme si ptačí grilovačku.“

„To je ale... nechutné,“ otřese se Carmel.

„Je to levné kuře. Podíváme se na to.“ Je tu rozviklaný ztrouchnivělý žebřík, který vede k poklopu. Předpokládám, že najdeme jen seník a pár hnízdících holubů a vrabců. Ale nemusím Thomasovi a Carmel říkat, aby se měli na pozoru. Drží se těsně za mnou. Carmel se zkriví obličej, když špičkou narazí do hrotů vidlí napůl zabořených v seně. Podíváme se po sobě a Carmel zavrtí hlavou. Určitě to nejsou tytéž vidle, na které spadla farmářova manželka. Navzájem si to sdělíme pohledem, ačkoliv není žádný skutečný důvod, proč by to nemohly být právě tyhle vidle.

Jdu nahoru do seníku jako první. Mávnu baterkou a uvidím rozlehlou plochu senem pokryté podlahy a několik vysokých hromad balíků sena u jižní stěny. Když zamířím světlem k šikmé střeše, spatřím asi padesát holubů a žádný z nich nevypadá, že by mu to vyrušení vadilo.

„Pojďte za mnou,“ zavolám. Thomas vyšplhá nahoru a společně pomůžeme Carmel. „Pozor, to seno je plné holubích výkalů.“

„Bezva,“ zamumlá Carmel.

Jakmile jsme všichni nahoře, rozhlédneme se, ale moc k vidění toho tady není. Je to jen obrovský prostor lemovaný senem a ptačím trusem. Je tu kladkostroj, který zřejmě používali k přemísťování balíků sena, a kolem krovu jsou obtočené silné provazy.

„Víte, co nesnáším na baterkách?“ zeptá se nás Thomas a já sleduju, jak se jeho světelný kužel pohybuje po místnosti a odhaluje překvapené ptačí tváře a neklidná křídla a pak nic než prkna pokrytá pavučinami. „Vždycky vás nutí přemýšlet o tom, co nevidíte. O věcech, které zůstávají ve tmě.“

„To je pravda,“ souhlasí Carmel. „Nejhorší záběr v hororu je, když baterka konečně objeví, co hledala, a vy si uvědomíte, že byste radši nevěděli, jak to vypadá.“

Oba by měli zmlknout. Teď není vhodná chvíle na to, aby se strašili. Popojdu o kousek dál v naději, že tím ukončím jejich hovor, a taky abych vyzkoušel kvalitu podlahy. Thomas udělá pár kroků opačným směrem a drží se blízko zdi. Pohybuju světlem nad balíky sena a pozorně si prohlížím místa, kde by se něco mohlo skrývat. Nevšímnu si ale ničeho jiného, než jak nechutně vypadají, potřísněné hnědými a bílými skvrnami. Za mnou se ozve dlouhé zavržení, a když se otočím, za-

sáhne mě do tváře závan větru. Thomas našel jedny z dvířek a otevřel je.

Pocit, že jsme sledováni, je pryč. Jsme tu jen my tři v opuštěné stodole a pro nic za nic předstíráme, že jsme tu uvíznuli. Možná to ani nebylo správné místo, kde začít, a ten pocit, co jsem měl, když jsem prošel dveřmi, byla jen náhoda.

„Myslím, že ta tvoje runa moc nefunguje,“ prohlásím. Thomas pokrčí rameny. Ruka mu bezmyšlenkovitě vklouzne do kapsy, která se prověšuje pod tíhou runového kamínku.

„Nikdy to nebyla jistota. Nepracuju s runami moc často. A nikdy předtím jsem sám žádnou nevyřezal.“ Sehne se a dvířky v seníku vyhlédne ven do noci. Ochladilo se. Jeho dech se promění v obláček mlhy. „Možná je to stejně jedno. Chci říct, že jestli je tohle to místo, tak kolik lidí může být v nebezpečí? Kdo sem chodí? Ten duch už se zřejmě nudil a šel fingovat smrtelné nehody někam jinam.“

Smrtelné nehody. Ta slova mě drápnou do povrchu mozku.

Jsem idiot.

Z trámu spadne provaz. Otočím se, abych zařval na Thomase, ale slova ze mě nevyjdou dost rychle. Podaří se mi vyslovit jen jeho jméno a běžím, uháním k němu, protože provaz padá a duch připoutaný k jeho konci se zhmotní půl vteřiny předtím, než prohodí Thomase dvířky, aby spadl po hlavě deset metrů až na chladnou tvrdou zem.

Vrhnou se za ním. Zpomalují mě stébla sena, jak se mi zasekávají do bundy, ale nemyslím na nic jiného než na Thomase, a když proskočím dvířky, podaří se mi zachytit jeho nohu. Udržet Thomase mě stojí všechnu sílu, co mám v kloubech, protože sebou tříská o zeď sto-

doly. Co nevidět je vedle mě Carmel a taky se vyklání ze dvířek.

„Thomasi!“ křičí. „Casi, vytáhni ho!“ Každý Thomase držíme za jednu nohu a vtáhneme ho zpátky dovnitř, nejdřív po chodidla, pak po kolena. Thomas to celé zvládá velmi dobře, ani neřve nebo tak. Už ho máme skoro vevnitř, když vtom Carmel vykřikne. Ani se nemusím ohlédnout, abych věděl, že je tam duch. Na zádech ucítím ledový dotyk a vzduch najednou páchně jako vnitřek chladiřského boxu na maso.

Otočím se a stojím přímo před mojí tváří: kluk ve vybledlých montérkách a tričku s krátkým rukávem. Je tlustý, má bachor a paže jako světlé přecpané klobásy. S tvarem jeho hlavy není něco v pořádku.

Vytáhl jsem ze zadní kapsy nůž. Blyští se a je připravený probodnout mu břicho, když vtom se kluk začne smát.

Ona se směje. Smíchem, který tak dobře znám, i když jsem ho slyšel jen párkrát. Vychází z jeho obtlouklé venkovské papuly. Athame mi skoro vypadne z ruky. Pak ten smích náhle utichne, duch ustoupí a zařve něco, co zní jako angličtina přehraná pozpátku do tlampače. Těch asi padesát holubů nad našimi hlavami vyletí z hnízd a snáší se na nás.

Uprostřed toho peří a zatuchlého ptačího pachu zakřičím na Carmel, aby tahala dál a nenechala Thomase spadnout, ale vím, že by to neudělala, i když se jí do vlasů zachytávají zobáčky a drápky. Jakmile dostaneme Thomase dovnitř, tlačím je oba k žebříku.

Slézáme v hrůze z mávajících a tlukoucích křídel. Musím si připomínat, abych se ohlížel za sebe a ujistil se, že se ten bastard zase nepokouší nás shodit.

„Kam to lezeme?“ křičí Carmel zmateně.

„Jenom vyjdi z těch dveří,“ křikneme na ni s Thoma-

sem. Než došlápnu na spodní příčku žebříčku, Carmel s Thomasem už mají náskok a utíkají. Ucíťím, jak se duch zhmotňuje po naší pravici, a otočím se. Při bližším pohledu teď vidím, co to má s hlavou – na týle má proraženou lebku. A taky vidím, že drží vidle.

Než jimi mrští, zavolám něco na Carmel. Musí to být ta správná slova, protože se otočí, aby se podívala, a trhne tělem doleva těsně předtím, než se hroty vidlí zapíchnou do zdi. Konečně začne ječet a tím zvukem zbystřím. Napřáhnu ruku a mrštím athame. Letí vzduchem a zabodne se farmářovi do břicha. Na chvíli se podívá mým směrem, na mě a skrze mě, očima jako vlašná jezírka. Tentokrát nic necítím. Nezajímá mě, kam ho ten nůž posílá. Nezajímá mě, jestli to obeahman pořád cítí. Když se zachvěje jako vlnící se horko a zmizí, jsem jen rád, že je pryč. Skoro zabil moje přátele. Ať jde k čertu.

Athame udeří o zem s tichým zaduněním a já ho běžím zvednout, než dojdu ke Carmel, která pořád ještě křičí.

„Carmel! Jsi zraněná? Dostalo tě to?“ vyptává se Thomas. Prohlídne Carmel, která v hrůze kmitá hlavou dopředu a dozadu. Vidle se zabodly dost blízko ní. Tak blízko, že jeden hrot probodl rameno jejího kabátku a připíchl ji ke zdi. Natáhnu ruku a vytrhnu vidle. Carmel vyskočí a opráší si kabátek, jako kdyby byl špinavý. Je stejnou měrou vyděšená a naštvaná, a když zařve: „Ty pitomej kreténe!“ nemůžu si pomoci, ale mám dojem, že řve na mě.